

Meili

Tada tap graže atruodi gulbes,
I tap graže židieji bulbes,
Pamenu dave mun kvitka,
Nuskine miške avitka,
Runka muna juk laike,
I akis gile žvelgē,

I tiluo mudvims patika,
Sauli mumis pasitika,
Kartas meškere i prūda
Merkiem kap i kuoki bliūda.

Tada nīkur naskubiejuom,
Ligi išnaktu siediejuom,
Kūns gal biški šalti jauti,
Ale širdis karščia banga gaudi.

Da i daba pagalvuojus,
Su savim viduj kapuojus,
Lig i nuoru tū naktu,
Lig i žengt pirma baisu,
Juk užtektu ka atliektum,
I savam gliebi paslieptum,

Viel tilietume lig rīta,
Viel sakītume, ka ribus muna rita,
Viel dainūtume nabaukšte,
I svajūtūme pakilt kur paukšte...

Abejuoju tava tikrumu,
Didel gail atsiminimu,
Ale aš žinau tvirta,
Kad i kan givenims dus,
Tu naktu muna širdis – naatidus.